

щодень як на початку родишся
з ребра землі немов із зайвого стебла
щоранку лісоруб лукавий по росі проходить
по жолудях хрустять тоді старі клітини дуба
дрімає поруч із червою в яблуку прадавній сад
останнє літо дід докурює немов цигарку
десь на границі самоти і смерти
а правнук народився нині і вже час
нам вибиратися туди за тьмяне дзеркало
де кажуть легендарний цвинтар пахідермів.

Збірка « [Комашиний вимір](#) ».